

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony: XC

Przy udziale: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Pytania prejudycjalne

Czy art. 27 ust. 2, 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r.⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że zasada szczególności nie sprzeciwia się środkowi polegającemu na ograniczeniu wolności za przestępstwo popełnione przed przekazaniem inne niż to, które stanowi podstawę przekazania, jeżeli po przekazaniu dana osoba dobrowolnie opuściła terytorium wydającego nakaz państwa członkowskiego, następnie ponownie została przekazana na terytorium wydającego nakaz państwa członkowskiego przez inne wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie nowego europejskiego nakazu aresztowania, a to drugie wykonujące nakaz państwo członkowskie udzieliło zgody na ściganie, skazanie i wykonanie kary za to inne przestępstwo?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 190, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 81, s. 24.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd Bratislava III (Słowacja) w dniu 11 maja 2020 r. – postępowanie karne przeciwko AB i in., inni uczestnicy HI i Krajská prokuratúra v Bratislave

(Sprawa C-203/20)

(2020/C 230/25)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresny sąd Bratislava III

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżeni: AB, CD, EF, GH, IJ, LM, NO, PR, ST, UV, WZ, BC, DE, FG i JL

Inni uczestnicy postępowania: HI i Krajská prokuratúra v Bratislave

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada „ne bis in idem”, z uwzględnieniem art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie wydaniu europejskiego nakazu aresztowania, o którym mowa w decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW⁽¹⁾ z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, w sytuacji gdy postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone orzeczeniem sądu o zwolnieniu z odpowiedzialności karnej lub umorzeniu postępowania, jeśli takie orzeczenia zostały wydane ze względu na amnestię, która została następnie odwołana po tym, jak orzeczenia te stały się prawomocne, a krajowy porządek prawny przewiduje, że odwołanie takiej amnestii pociąga za sobą uchylenie rozstrzygnięć organów państwa w zakresie, w jakim podstawą ich wydania i uzasadnienia były amnestia lub ułaskawienie oraz że ustają prawne przeszkody dla prowadzenia postępowania karnego spowodowane taką odwołaną amnestią i następuje to bez orzeczenia sądowego lub szczególnego postępowania sądowego?
- 2) Czy przepis prawa krajowego, który bez rozstrzygnięcia sądu wprost uchyla orzeczenie sądu krajowego o umorzeniu postępowania karnego, które zgodnie z prawem krajowym ma charakter rozstrzygnięcia ostatecznego, ze skutkami orzeczenia uniewinniającego i na podstawie którego postępowanie karne zostało ostatecznie umorzone w efekcie amnestii przyznanej zgodnie z prawem krajowym, jest zgodny z prawem do bezstronnego sądu, zagwarantowanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z zakazem ponownego sądzienia lub ukarania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zagwarantowanym w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

- 3) Czy przepis prawa krajowego, który sprawowaną przez trybunał konstytucyjny kontrolę rezolucji Národná rada Slovenskej republiky (rady narodowej Republiki Słowackiej) odwołującej amnestię lub ułaskawienia w sprawach indywidualnych i przyjętej na podstawie art. 86 lit. i) konstytucji Republiki Słowackiej ogranicza tylko do oceny jej zgodności z konstytucją, bez uwzględnienia wiążących aktów prawnych przyjętych przez Unię Europejską, zwłaszcza Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Traktatu o Unii Europejskiej, jest zgodny z zasadą lojalności w rozumieniu art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z prawem do bezstronnego sądu zagwarantowanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zakazem ponownego sądenia lub ukarania za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary zagwarantowanym w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

(¹) Dz.U. 2002, L 190, s. 1.